

Egész évre . . . . . 4 frt.
Negyedévre . . . . . 1 frt.

Megjelenik minden vasárnapon.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Belváros, Saru-köz 5. sz. a.

SZERELMEK.

(EGY ROKKANT ROMEO NAPLÓJÁBÓL.)

Mint szélfuvás, — nem tudni: honnan, —
Szerelmünk megjött nagy titokban.
Erzsi bűbájjal mosolygott rám —
És bennem nem volt akarat,
Hogy édes beszéd kösse hozzám —
Mint lépes galy — a madarat.

Égve mondhatlan szenvedélytül —
Szerettük egymást eskü nélkül;
Vonzott, lelánczolt annyi bája,
S ő mégis, mégis elhagyott —
S hogy — férje kedvét megtalálja:
Hánt burgonyát s ültet babot.

Kiért oszt' szivem tüztől lángolt,
Kató — ah, ő már egész' más volt!
Oly szelid lelkü, olyan gyöngéd,
Örömet osztott, bút cserélt;
Idő! — szivemből ki nem törled
A világ minden üdveért.

A fehérnemű mosatásról,
Az élelemről — óh be hányszor
Gondoskodott az áldott lélek,
Nem kaczer, kokett, — nem hamis, —
De tán — a mitől egyre félek —
Pártában sinylő mostan is.

Jött aztán sorba mind a többi,
Kivel nem tudtam tengelyt kötni:
Egy percz vonzotta s vitte őket. —
Arany világ! óh, fényes ég!
Mért szédültem le — hajh — belőled,
Mért lettem — semmi, . . . töredék?!

. . . . És álmodoztam, — óh — be gyakran
Jártam felhők közt, sugarakban;
Fényét az égbolt csillagezre
Szivembe ejté . . . jaj nekem!
A hevülés, — ah minden veszve, —
Most — ennenmagam szeretem.

Tóth Dezső.

A tudós.

Don Codexrago di Bliteca éppen ötven éves volt, mikor nyolcezer kötetből álló könyvtárának utolsó könyvét is elolvasta.

Az elolvasott könyvek betölték az óriási termet egészen úgy, hogy csak a közepén volt egy kis üres hely, ahol don Codexrago di Bliteca feküdni és olvasni szokott.

Szanaszét a legnagyobb rendetlenségben feküdtek a kisebb nagyobb foliánsok egymás hátán. Amit a tudós egyszer elolvasott, arra többé szüksége nem volt, mert az utolsó betűig minden benne maradt a fejében.

Tizenöt éves korától fogva folyvást e teremben tartózkodott, s boldognak hitte magát.

A ki esetleg meglátogatta s azt kérde tőle: miért tartózkodik itt folyton, miért nem megy néha az emberek közé? — annak így felelt: Miért menjek én a halandó emberek közé, mikor a halhatatlanokkal társalkodhatom.

És olvasott, falta a bölcsességet, s ez kielégíté őt.

Mikor az utolsó könyvet is elolvasá s nem volt már több munka a mit elolvasson, önkénytelenül is ez a kérdés állott eléje: Mi hasznod ebből don Codexrago di Bliteca?

És feleletet nem talált.

Azt gondolta ekkor, hogy elmegy sétálni.

Harminezöt esztendeig tartózkodott folyton a falak között, egy kis friss levegő valóban nem árthat annyi szobai lég után.

Lekefélte a port ruhájáról, aztán letörülte a vas-tag pókhálórteget a tükörről és belenézett.

Az az arc, mely a tükörből tekintett vissza reá, ismeretlen volt előtte: olyan volt, mint azok a kutya-bőrre nyomott rézmetszetek, olyan merev, olyan sárga, — feje tetején poros kopasz tér, fehér fűrtökkel körülvéve.

Éppen tavasz volt. Az üde virágillatos levegő mintha friss vért hajtott volna belé. Körülötte dongó bogárcák szálltak: egyet megfogott, ugyanabban a pillanatban olyan szurást érzett, mintha valami fiók-menydörgős menkü csapott volna az ujjába, — közelebből vizsgálta a rovar, és így kiáltott fel: Ejnye beh érdekes, ime ez az apis mellifica a miről öt kötetet olvastam.

Egy ház elé ért, amelyre hosszan bámult: emlékezete legalsó rétegét kellett megmozgatnia, hogy eszébe jusson, ki lakott abban a házban. És eszébe jutott, hogy egy gyermekkori barátja, a kinek a könyvek sohasem kellett. Vajjon mire jutott? Kétségtelenül az lesz az, az az ősz ember, a kit vidám gyermekek környeznek, és a kinek arczáról a boldogság, egészség mosolyog.

A tudós tovább sétált, mindenütt mosolygó élet fogadá, — nőket látott és gyermekeket. Egy cserfa alatt fiatal pásztor furulyázott a kedvesének.

A lombosodó erdők mélyéből kihangzott a szerelmes gerle bűgása. Apró fehér báránycák kergetőztek a gyepen. Tarka madarak szálltak, repdestek a levegőben,

— ismerte a tudós valamenyit a könyvekből, de nevökre, természettudományi helyükre e pillanatban nem gondolt.

Egy bokor tövéből ides illat áramlott feléje: megismerte hogy a viola odorata az, s e perczen nem jutott eszébe, hogy Linné melyik osztályába tartozik, hanem csak illatát érzé.

És az élettől pezsgő természetben mindenütt csak szerelmet és boldogságot látott.

A patak fölött állott ekkor. A tiszta vízben halak esillámlottak és a partról aláhajolva mosta benn a fű virágos fejét.

Neki dőlt a hid karfájának, nézett elmerengve a sebesen hullámzó tiszta vízbe, és gondolkozott.

Miért élt ő eddig? Minek szedte a fejébe azt a sok tudományt. Miért hervasztá el falak között az ifjúságát, mit ér el vénségével. Ime az egész világ vidámságban és szerelemben él, és örül az életnek. Ő nem tett egyebet, mint átrágtá magát mint egy könyvkukac egy ériási könyvtáron, a nélkül, hogy akár a világnak, akár öneki valami haszna volna belőle.

E pillanatban egy legény és egy leány haladt át a hidon. A legény keze a leány derekán feküdt, a lány keze a legény vállán. Ennek kezében oltó kés és fűrész volt, amaz egy kosarat vitt a fején, a melyből tarka gyógyfüvek hulltak alá, s a szirmok illatos sárga pora összehullámzó fűrtök körül szállongott.

Énekeltek:

Szerelem az élet,
Nem él ki nem szeret
Oh boldog a lélek,
Ha párját lelta meg.

Mint álomkép, úgy haladtak tova. Az ősz tudós ismét a mély patakvizbe nézett.

És most azt hiszi kegyed szép szemű olvasó, hogy az ősz tudós beleugrott a vízbe?

Oh nem: megfordult, haza ment, körülnézett a szomszédokban, akadt egy özvegy menyecske, aztán megházasodott.

Gárdonyi.

Garabonciás D. szótára.

Ananász = a Náni lakodalma.

Egyoldalu ígéret = pofon.

Gyilkos = himkrokodil.

Házmester = építő.

Hímlőhely = lövölde ott a Rába mellett.

Indzsellér = szerecsen.

Jegyes = Boreza kisasszony a színháznál.

Láttelel = mikor a vak visszanyeri a látását.

Nyugta = ágy.

Sebestény = (Lásd feljebb: Egyoldalu ígéret.)

Semmiházi = zsellér.

Sokratesz = lutrijátszó.

Szánalom = hó.

Vénülés = senatus.

Vagy-vagy.

Nagyságos ur: János, mondd csak, micsoda iszonyu láрма van megint?

János: Nem tudom nagyságos uram, vagy a nagyságos kis-asszonynak van énekórája, vagy pedig a macskák veszekednek odakint.

Vasárnap d. u. a csizmadia kísértett a színházban, este pedig pünkösdi királynőt választottak.

Hétfőn ment a Buzavirág de a Buzavirágra senki se ment, — kivéve az állandóan ott ülő publikumot. Galiba csaknem galibát csinált: szép szerepét megnyomorította.

Kedden Bánk bán-kodott azon, hogy története iránt olyan kevés az érdeklődés. Máskor ha ez a darab kerül a sorra, irassa a direktor a színlapot így: Bánk-Bánk búbanatos bohózat. A szereplők új felfogással frakkban játszanak és cilindert viselnek. Bánk ahelyett, hogy dühöngene, flegmatikusan tubákol és válópört indit, Ottót pedig kihívhatja párbajra Mihalek vivómeister által. Endre király hazatértekor görögtüz és felfújt stanczlik durrogatása.

Jót állunk, hogy közönség lesz.

Szerdán megtanultuk, hogyan fecsegnék Saragossában az asszonyok Eppen úgy mint nálunk a fecsegő asszonyok.

Csütörtökön Szép jutalomjátéka, szép darab, szép ház, szép kassza, — csupa szépség!

Hétfőn Beczkói öröme és a közönség gyönyörűségére a Szerelem Vadrózsái fognak kinyillani a színházban. Reméljük, hogy a jutalmazandó nem fog érezni töviseket.

Keddre ismét Nárait várjuk. Ha eljön, akkor a Kókai házban fog fellépni. Szerdán és csütörtökön a bájos Ligeti Irma jön hozzánk a népszínházról, és a Czigánybáróban és Rip van Winkleben fog játszani. Ez már bizonyosabb, hacsak Bpsten árvíz, Győrött földrengés nem fog lenni, vagy a föld visszafelé nem kezd forogni a nap körül.

Adatik tudtára a széles világnak
De legkiváltképen nagy Győr városának.
Hogy pénteken este ünnepel a Diák,
Melyre meghivatik ezennel a világ
De hogy rendet tartsak, abban áll a dolog:
Pénteken a szinpad új légkörben forog
Thália papjai azok a pogányok
Szinmű csinálásra birták a Diákat.

„Divatgróf***) a czime, nevetős a tárgya:
„Miket főz ki egy gróf akadémiaja?“
Lesz benn: asszony, ember, urak és inasok,
Gitár, kofa, portré, gyertyák és malaczkok.
Tudósok, kik közül kiválik egy majom,
Zalogház, szüzbeszéd, kalaráb és malom,
Rendőrség, versgyártás, csirkeköltés módja.
Minden a világon, s még ez is megtoldva.
A ki hát szereti a vig furcsaságot,
Jöjjön a színházba, mert ez estén lát ott.
Drmrdrdrdrum!

Szinpadi félreértések.

A gyereket kicseréltem, a mienk meghalt születésekor.

„Parasztkisasszony.“

A gyereket kicseréltem, a mienk meghalt az anyja születésekor.

Dálnoky.

Felség! az ellenség mint az ár közelg s mindent elsodor, ami utjában áll.

„III. Richard.“

Felség! mindent elvitt az árvíz.

Makrai.

— Nevét uram! Nevét!
— Monte Christo.

„Gr. Monte Chr.“

— Mondd te Kristóf.

Szepesy.

*) A kik vidékről jönnek erre a darabra, jól teszik, ha levél vagy sürgöny útján biztosítanak maguknak helyet, a kakasülők már is el vannak jegyezve! csakis páholy, erkély-, támlás- és zártszék van szabadon, — diákok és katonák a váltott jegy előmutatása mellett ingyen kapnak állóhelyet. Direktor.

Tzompó Miháj és Tsörge Ádány tanálkozásai.

— Mér hogy oan nagybóti ábrázatú a képe, nászom?

— Haggya ee nászom. Nem tuggya mien szomorúság érte a fejemöt. A házörző ebkutyám, a Lutri megfagyott a hétön; peig csak a müt kukoriczatörés-kor szerkesztöttem a szomszéd falubú a hűségös állatot. Az-

ótátúl magam őrizöm éccaka a portájt; oszt a hidegön oan kőjikát kaptam, hogy ajjig szuszogok túlle.

— Tuggya mit nászom? Mondok én rá medeczinát; vegyék kee eppár krajezáre subiczkot, osztég keverje össze pájinkával meg száraz puskaporraa, osztég vegye be. Ugy ki purgállya mintha nem is lett vóna. Szegény feleségöm boldogúlt tomporán mikor eecer daganat támatt, — a féllábú marhadoktor komendáta esztet a szert, oszt úgy eemulajtotta, hogy mikor kigyógyút, mindig tánczra át túle a lába.

Csipős.

Egy orvos a rendez asztaltársasághoz, melyben esténként meg szokott jelenni, nagyon felingerülve tért be.

— Mi baj, mi baj? — kérdi egyik barátja.

— Épen most adta ki lelkét N. barátom, három éjet virrasztottam mellette. Valóban nagyon sajnálom. Kezeim közt halt meg.

— Bocsanat, rosszul fejezted ki magad barátom, tán kezeid alatt.

Germ.

Advarlás közben.

— Oh nagysád, milyen szép, milyen fiatal, ugyan hány éves lehet?

— Két évvel idősebb, mint a hugom.

— Nagysád tréfál: talán fiatalabb?

Eszes gyerek.

Felelni hitták elő a nebulót, kinek egyik keze egészen be volt tintával feketítve. Hallva azonban, hogy felhivatik, megnevedesítette kezét s a másikba dörzsölte, miáltal ez még piszkosabb lett, mint az első.

A tanító ezt meglátja s kérdőre vonja.

— Hallod-e te Miska, mért oly piszkos a kezed, ha tudsz az egész osztályban még egy ily piszkos kezet mutatni, büntetésed elengedtetik.

A kölyök egy perczig gondolkozott, aztán előrántotta zsebéből a másik kezét.

Grajsz Scholomon a Kükürütz Sigával.

— No Solomon én thettem egy fein stikli.

— Vadjok edj khiváncsi rá.

— Bementhem mogomot a czokrázdábo és rendelthem olmás rétest. Hoznak nekhem olmás rétes! Mikor hozták a rétes, azt mondok a khisoszonnak: Khisoszon, mégis nem khell nekhem ez az olmás rétes, hanem hozzon ezért fadjlalthot. A khisoszon hoz fadjlalthot, én megebédelek a fadjlalt, és el akarom sétálni magamat. Megfogja engem a khisoszon és mandja: khérem fhizetni. Fhelelek: nú hát mit? Fheleli: nú hát a fadjlalt. Fhelelek: hát nem adtam én a fadjlaltér olmás rétes. Fheleli: hát thessék fhizetni olmás rétes? Fhelelek: nú hát ettem én olmás rétes?

Büntetés.

Ezazegynéhányoresupánesakazenegyszerűkbőlnyomorítotttilykülönösenegy behogyazokazujságolvasóurakakimindentelszoktakolvasniazujságezimétőlkezdveazuto Isóbetüigmigmásoktárelmetlenülvárjákamikorjuthatnakmarhozza,egyszervalaháraméltó büntetésbenrészesüljenekéshogybelássákmiszerintnemjóammégsemindentelolvasnimert imemostishiábagyótörtékmagukatamitelolvastakneméregyrozásfagarastsem.

Dödölle Mátyás

pógár ember és iskolaszék möggyezései.

Aszongya a tanéttó ur, no Mártony meg tunná-e mondaní hány vargyu ül az tornyon. Mondok az semmi, hanem azt mongya meg tanéttó uram, hogy hány nem ül ott?

*

Hazagyün az legényfijam a kocsmábú, aszongya hogy beverték a fejit. Mondok gyere vissza fijam, majd adok én azoknak a hunczutoknak, iszen ugy összeverték a fedet, hogy akár drótozni lehetne. Aszongya: sose mirgelődjék ides apám: iszen az uj pipámat nem törték össze.

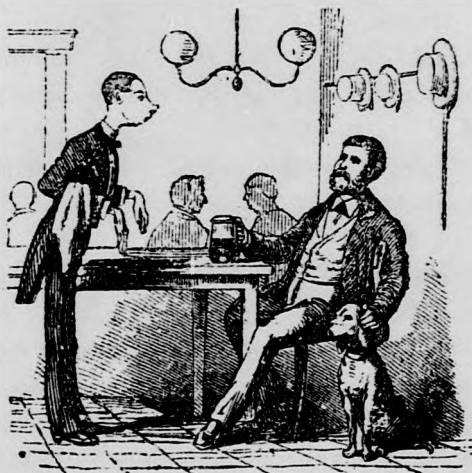
*

Aszongyák hogy gyün a muszka. No csak hadd gyüjjön. Ha minálunk egyet isznak az Mózsi borábú, eccerre hazaszalad valamennyi.

Rossz fenyegetés.

Hitelező: Utólszor kérdem, meg akarja-e fizetni tartozását?

Adós: Utólszor? no csakhogy annak a kérdezgetésnek végre vége szakad.

Vendéglőben.

- Hallja-e, mennyi Franck-kávénk és egyéb pót-kávénk van készletben?
- Mind meg tetszik venni?
- Mind.
- (Pinczér odahordja és átadja.)
- No most hozzon nekem egy esésze kávé.

Kártyázás közben.

— Tud-e ön diákul?

— Hogyne.

— Det mihi decem florenos!

— Ja, bocsánat, nem én tudok diákul, hanem a doktor sógor, de biztosítom önt, hogy attól is hiába kér kölcsön pénzt, mert nincs neki.

—b-a—

Ujabb régiség a Zánthó-bástya omladé-
kai közül.

N E. M I O M

I.

N D. E N

T

— U . * D * N * I —

Az ájnzelben.

Nines annál kinosabb helyzet egy bakára nézve, mint ha az ájnzelben ül. Kinos pedig azért is, mert irtózatosan unatkozik. Ilyenkor mindenre képes, krétát vagy ceruzát vesz elő és összeirkálja valamennyi a zsebében található papiroost. Egy ilyen papiron következő érdekes definíciókat olvastuk: **B e z á r t k a t o n a:** Öröktől őrzött börtönt nyögő főzőnök közt sörtőlődő kötözött hős. **P a t r o n t á s k a:** Lögömböktől tömött borbödön. **K e f e:** Öltönyt dörgölő körmön szőtt szőr tömb. **O r o s z l á n:** Rét szörtől fődött bömbölő öldöklő körmös höreség. **R é s z e g e s e m b e r:** Örökkön szöllő szörpöt gyönyörök közt hörpölő gőzölő esőkönös szörny. **D a j k a:** Bölesős kölyköt göngyölő hölgy. **J o g á s z:** Könyv esőmörtől gyötört flört kölesön könyörgő köcsögös lődörgő. **C z i g á n y g y e r e k:** Ködmönt bójtölő földön hömpölygő kötölözködő rögzött ördögkölyök. **H u r k a:** Göndör szőrös rőfögő dögből főzött töltött bór tömlő. **B o l t o s i n a s:** Rőf döngönyön nőtt kölyök.

Vaskalapos Dénes
nagyfejű városatya morfondírozásai.

Mán fura e' mégis. Mi az ördögnek üresedett meg egyszerre minden állomás az városnál? Most minden hatalmunkat egyszerre ki kell adnunk.

Hanem van is kelete most az ilyen jó képviselőnek, mint én. Összesen 13 állomás van megüresedve. Reggel 6 órakor már esőngetnek az ajtómon. Jönnek a pályázók. Tanácsosságot kér. Megigérttem. Egy fél óra múlva jött kettő együtt. Vasalt fekete kabát fényeskedett rajta. Tanácsosnak, esetleg aljegyzőnek, esetleg alkapitánynak, esetleg hadnagynak, esetleg fogalmazónak, esetleg rendőrtizedesnek, esetleg kézbesítőnek ajánlotta magát.

Megigérttem, mert láttam, hogy van önbizalma. Beszélt valamit tanulmányairól is, de az mellékes.

Estig 17-en jöttek, mind fekete kabátosan.

Az utcán naponta 37 ember köszönt alázatos mosolygással. Bruderschaftot 19 $\frac{1}{2}$ atya ivott velem, a feleségemet pedig 33 $\frac{1}{3}$ anya látogatta meg, fájván pedig a foga, 48 helyről 48-féle orvosságot küldtek rá. Ezeknek mindannyinak megigérttem a támogatást.

Eddig a 13 állásra 26-nak adtam szavamat, 31 meg is eskettetett, 42 pedig egyszerűen megigértette.

Még körülbelül számitok kétszerennyire a héten. Erről azonban jövőre szólok.

AFF ÉS KAFF.

— Vadregényes ballada prózában. —

Sötét az ég, mintha kinruszszal festették volna be. Csak a macskák látnak villogó zöld szemeikkel és a szerelmes szívek.

Aff szerelmes szívü, de nem macska.

Mikor éjfél utött a vén rozsdás toronyóra. Aff a Városház-utca 32. sz. háza elé lopódzott, s meghuzta magát a hókupac mellett.

— Ki vagy? — mordult egy iszonyu hang egyszerre a háta mögött.

— Aff, és te?

— Kaff.

Szünet.

Az utóbb szölt, kérdi:

— Kit vársz?

— Nőt, és te?

— Én is.

Ujabb szünet.

Az előbb szölt, kérdi:

— Szerelem?

— Az, és te?

— Ugyanaz.

Még nagyobb szünet.

Aff kérdi:

— Hogy hívják?

— Yksz, és a tiedet?

— Szintén.

A sötétben dühös szemek villogása látszott.

— E szerint vetélytársak vagyunk?

— Azok.

— És verekszünk!

— Életre-halálra.

— Mikor?

— Akármikor.

— Tehát mindjárt ha úgy tetszik.

— Csitt ő jön.

— Várjuk meg.

— Helyes: válaszol közülünk.

Yksz kisaszony lábujjhegyen ment feléjük.

— Itt vagy? — susogá a hókupac felé.

— Itt vagyok, — felelt egyszerre két hang.

Yksz k. a. visszahőkölt.

— Ő hűtlen, — szölt Aff.

— Ő csapodár, — felelt Kaff.

— Mind a kettőnknek rendez-vous-t adott.

— Tehát többet is szeret.

— Vagy egyikünket sem.

— Ez sok.

— Ez vért kíván.

— Verjük meg.

— Helyes.

Yksz kisasszony ezen idő alatt mozdulatlanul állott a hókupac előtt, úgy látszik, várta a kirohanást.

Aff előre lépett.

— Ugy látszik kegyednek sok udvarlója van.

— Az meglehet, — felelt a hölgy.

— A hűségről nincs fogalma.

— Mit tartozik ez önre.

— Mit? kegyed engem megcsalt.

— És engem is, — kiáltott előugorva Kaff.

— Mit akarnak velem? sziszegé Yksz.

Aff ránézett Kaffra, ez intett a fejével. Aff Yksz kisaszony háta mögé ugrott, Kaff előlről támadta meg — s ugyane pillanatban három hangú rémes ordítás hangzott fel az éjben.

A szemközt levő háznak egyik ablaka kinyillott, egy fej tekintett ki rajta, s valószínűleg ugyanazon fejnek szája e hangokat veté az éjbe:

— Ördög vigye ezeket a kutyákat, hogy éppen itt tudnak marakodni!

Don Vigole.

Bernát Gazsi Nr. II.

nagy mondásaiból.

A multkor a muszka császárnál voltam ebéden: esupa rusznyákat ettünk és valódi sziberiai fagyaltot orosz teával.

Megirtam a német trónörökösnek, hogy ha mindig borral locsolta volna a torkát mint én, akkor legfeljebb csak kitágult volna, ami nem nagy baj annak, akinek olyan sok pénze van.

Aradra akart utazni a komám: lebeszéltem, hogy ne menjen, mert most marhavész van ott.

Megfog egy barátom és azt mondja, hogy tudné-e neki valami rettenetes nagyot hazudni ugy hirtelenibe. Ránéztem és felelek:

— Barátom, én egész életemben mindig igazat beszéltem.

Kérdi a Lektáry Jakab kollegát a professor: Lektáry ur definiálja, mi a közjog, mi a magánjog, mi az észjog?

A Lektáry Jakab kollega erre imigy felel:

Közjog, ha mindenki czuhol, ekkor a czukaszszá-hoz mindenki hozzájárulhat; ámde ha az első ferblire megy, két hatossal beszerezhet, ez már magánjog; hanem ha valakinek a markában rongyos tizenhét van, az ellenfelét mégis el tudja ijeszteni harminczegygyel, ez kérem már észjog.

Azt mondja egyik gölya hozzám egyik vasárnap: Kedves Pagát ur, hogy van az, hogy olyan rosszul telik a szabad idő ilyenkor vasárnap?

Hát még azt sem tudja? — mondom én. Az onnan van, mert ma „szabad“ az akademiára nem menni.

A héten el voltam az akademiára. Kár, hogy nincs „vendéglöngye“ az akademiának.

Ujra vizsgára készülök. Professoraimnak alázatosan köszönök, Géza czáhlkellert tüntetőleg kerülöm. Ha ilyen szőlődség sem segít rajtam, akkor soha sem lesz diplomám.

Most, hogy az olvasóköri tisztviselőket újra választották, nekem is tanácsolta néhány ősi tisztelóm, hogy lépjek fel elnöknek.

— Nem elég a vizsgákon buknom? szólok nekik: andungteljes felsőbbsséggel.

Meszelő.

Az idők változnak.

Mikor kisasszony volt még
S én meghajtam fejem
Jelentőségteljes mosolylyal
Viszont köszönt nekem.

Mikor menyasszonynya lett
S én meghajtam fejem
Büszkén nézett rám szép szemével
És — nem köszönt nekem.

De most a kedves asszony
Ha meghajtom fejem,
Oly biztató mosolylyal néz rám
S kétszer köszön nekem.

T.—n.

A Garabonciás Diák muzeumából.

T. Cz. segéd hentes László Sándor urnak Sürgős Hentes segéd a főhenTes ur leteleivel együtt Győrött aló duna utsza * ház szám.

Szerkesztői üzenetek.

Az egyik beválik. Jövő számunkban közöljük. A többi levélre jövő számunkban felelünk.

B. Esztergom. „Erdei liliom“ ne higye: — erdei gomba biz ez. — **Ketlekóla Csurgó.** Ne énekeljünk locsoló habokról, még a jég sem indult meg, különben is furesa patak az, a hol a tarka víza neki veti hátát a sugaras égnek. — **F. F. Bpest.** Gyűjtek szellemrokon! szívesen látjuk. — **Gy. Győr.** Több a jóakarát önben, mint a tehetség. Az Ugri-Bugri-féle párbeszédben éppen nem találtunk semmi élezet, a Vasutone ez adoma jobb, de amiről a nélkülözni a valószínűséget, hogy közölni nem lehet. — **Kemence.**

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
GÁRDONYI GÉZA.

